

[Stats og udenrigsministeren.]
meget for vidt ved at sige, at en nations skæbne står på spil.

Per Møller: Jeg vil gerne takke stats- og udenrigsministeren for svaret. Jeg skal ikke underkende det pres, der har ligget i situationen, også hvad angår det rent tidsmæssige; men det forekommer mig alligevel, at den mellemstlige freds interesser havde været bedre tjent med, at man havde givet sig noget bedre tid, at man ikke indskrænkede sig til blot at bruge nogle timer, men at man havde søgt at skabe forudsætninger for i hvert fald at have nogle dage til rådighed, hvor man kunne skaffe mere klarhed over baggrunden for den ægyptiske henvendelse, og hvor man kunne gennemgå de forskellige konsekvenser af beslutningen om at tilbagetrække styrken. Jeg kan her ikke lade være med at lægge nogen vægt på, at man i den rådgivende komité fra en enkelt side, eller måske endda fra to sider var aktivt inde på den tanke, at man ikke skulle handle hovedkulds, men at man lige skulle give sig tid til både at tænke sig om og søge kontakt med den ægyptiske regering. Det har været nævnt som en nærliggende mulighed, at U Thant kunne være fløjet til Cairo, før han gav det endelige svar, og ikke bagefter. Men fra Canadas side i særdeleshed lagde man stor vægt på, at der blev givet en lille smule tid til de overvejelser, der var blevet aktuelle ved den ægyptiske henvendelse, og jeg synes, det havde været rigtigt — og klogt — om man fra dansk side havde støttet denne canadiske tanke. Det er fremgået af pressemeddelelser, at man fra dansk side ikke har støttet det canadiske synspunkt, men har talt imod det.

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): Jeg skal i og for sig ikke modsige hr. Per Møller i hans synspunkter. I hvert fald for os, der sidder trygt herhjemme, lyder de jo som indeholdende et ræsonnement, der må være fuldt berettiget. Der må meget let kunne anføres synspunkter for, at tid kunne være vundet til forhandling.

De af os, der ikke har alle informationerne, kan måske have vanskeligt ved med meget stor sikkerhed at gå ind for et sådant synspunkt, som blev lagt til grund, men

der kan jo have været momenter, der har bragt den generalsekretær, der jo havde det ultimative ansvar her, i tvivl om, om det var rigtigt at søge tid vundet. Han kan have haft grunde, som vi måske ikke kender, til at frygte, at hele FN-styrken i så fald på anden måde var blevet sat ud af spil, og det kunne måske have været mindst lige så ubehageligt som det, der er sket.

Det er rigtigt, at Canada arbejdede for den før nævnte tanke, vel delvis støttet af Brasilien. Jeg ved ikke, om man kan sige, at den danske repræsentant talte direkte imod det, men i hvert fald støttede de nordiske landes repræsentanter ikke de canadiske synspunkter, men fandt, som jeg sagde før, at det var vigtigere at få overvejelserne bragt over på den situation, der efterfølgende ville opstå, og hvad der kunne gøres ved den. Og dér synes jeg, det er aldeles afgørende, at det her er lykkedes for Danmark og Canada at finde sammen. Det er Danmark og Canada, der har taget initiativ til, at sikkerhedsrådet nu om ganske kort tid mødes i FN-bygningen i New York for at få sin første direkte overvejelse og forhandling om den særdeles alvorlige situation, der truer i Middelhavsområdet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til medlem af folketinget Viola Nørlov.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med i dag, den 24. maj 1967. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik derefter til:

Spørgsmål om indkaldelse af stedfortræderen for medlem af folketinget Viola Nørlov.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at stedfortræderen indkaldes fra og med den 24. maj 1967. (Ophold). Det er vedtaget. Forsørgsmedhjælper Elna Louise Syvertsen vil herefter blive indkaldt som midlertidigt medlem af folketinget.